

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek ügyvéd által képviselt I. r., valamint a jogi előadó által képviselt II. r. alperesek ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 2.P.90.177/2003. számon megindított és a Fővárosi Bíróság 45.Pf.631.641/2008/7. számú ítéletével befejezett perében az említett számú jogerős határozat ellen az I. r. alperes részéről 83. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2009. április 21. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseit hatályában fenntartja.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és az I. r. alperes (a továbbiakban: alperes) 1994. decemberétől élettársi kapcsolatban éltek. 1997-ben született T. M. nevű gyermekük.

Az élettársi kapcsolatot megelőzően, 1993. december 12-én a felek megvásároltak egy ingatlant 1/2-1/2 arányban. Az ingatlan vételára 1.232.450 forint volt, melyből 648.440 forintot még 1993-ban kifizettek, a fennmaradó 584.010 forintot 1994. március 1-jétől kezdődően havi 3.261 forint összegű részletekben törlesztették az eladónak, a XVI. kerületi Önkormányzatnak. Erre tekintettel a II. r. alperes önkormányzat javára jelzálogjog, valamint elidegenítési

és terhelési tilalom került az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre.

Az együttélés során az élettársak közösen különböző ingóságokat szereztek.

A felperes az alperessel közös OTP bankszámláról - ahová csak alperesi jövedelmek érkeztek - 2000. március 6. és 2003. március 21. között összesen 555.000 forintot utalt át a saját, Budapest Banknál vezetett számlájára.

A felek élettársi kapcsolata 2003. márciusában megszűnt. Előbb az alperes, majd a felperes is elköltözött a közös lakásból. Ezt követően az ingatlannal kapcsolatos költségek többségét, 162.631 forint erejéig a felperes fizette. Ugyanakkor az alperes teljesítette a vételárhátralék ráeső részét, valamint egy villany és gázzámlát is kifizetett.

A felperes módosított keresetében a R. utcai ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését kérte, oly módon, hogy az alperes tulajdoni hányadát ő válthassa magához. Kérte a közös vagyoni ingóságok megosztását 1/2-1/2 szerzési arány megállapítása mellett és az alperes helyett is fizetett számlák fele összegét, kamataival együtt.

Az alperes az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését nem ellenezte tulajdoni hányadának a felperes általi magához váltásával. A megváltási ár meghatározásánál kérte figyelembe venni, hogy az ingatlanon a szülei jelentős értéknövelő beruházásokat végeztek 184.183 forint értékben, ami a lakás akkori értékének 12,3%-át jelentette. Miután az élettársi kapcsolat során mindvégig számottevő volt a jövedelmkülönbség a felek között, az ingóságok vonatkozásában a szerzési arány álláspontja szerint 85-15% volt az alperes javára.

Az ingatlannal kapcsolatban a felperes által fizetett számlák 1/2 részének megtérítését vállalta, azonban kamatmentesen, figyelemmel arra, hogy a vonatkozó számlákat és a postaláda kulcsát a felperes magával vitte, így teljesíteni nem tudott.

Viszontkeresettel - jogalap nélküli gazdagodás címén - 565.000 forint megfizetésére kérte a felperes kötelezését, mivel az alperes hozzájárulása, tudomása nélkül a közös számláról a saját bankszámlájára utaltatta részletekben a fenti összeget. A felperes ezt a pénzt nem gyermek tartására, valamint rezsiköltségre költötte, mivel e célokra az alperes rendszeresen külön adott pénzt. A felperes eljárására csak akkor derült fény, amikor a bankszámla jelentősen leapadt, a havi kivonatokat ugyanis a felperes a szülei címére küldette.

A felperes a viszontkereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy nem jutott szándékosan és rosszhiszeműen vagyoni előnyhöz az alperes terhére; a vitatott pénz a felek közös megélhetését szolgálta.

A II. r. alperes az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetésére irányuló kérelem teljesítését nem ellenezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a R. utcai ingatlanon fennálló közös tulajdont akként szüntette meg, hogy az I. r. alperes 1/2 tulajdoni illetőségét 5.462.431 forint ellenérték fejében a felperes tulajdonába adta. Kimondta, hogy az ingatlan vételárának még hátralevő részleteit 2007. szeptember 1-től a felperes köteles megfizetni a II. r. alperes részére, és a felek az alperes által ezt meghaladó időszakra megfizetett részletekkel kötelesek elszámolni.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 950.300 forint értékemelő beruházási ellenértéket és 555.000 forintot, valamint ezen összeg késedelmi kamatát.

Az élettársi közös vagyont képező ingóságokat a felek között az elsőfokú bíróság megosztotta: 332.000 forint értékű ingóságot a felperes, 240.000 forint értékű ingóságot pedig az alperes tulajdonába adott. A felperest 102.800 forint értékkülönbség megfizetésére kötelezte.

Az alperes ugyanakkor köteles megfizetni a felperesnek 172.123 forintot, a felperes által fizetett számlák ráeső része ellenértékeként.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a R. utcai ingatlannal kapcsolatban a perben nem volt vitás, hogy az 1/2-1/2 arányban képezi a felek közös tulajdonát. A közös tulajdon megszüntetésével, annak módjával, tehát a felperesi magához váltással is egyetértettek a felek. Az aggálytalan szakértői vélemény értelmében az ingatlan beköltözhető forgalmi értéke 11.180.000 forint. Ebből a bíróság levonta a még fennálló 250.138 forint vételárhátralékot, mint közös adósságot, így az alperest 10.924.862 forint 1/2 része, tehát 5.462.431 forint illeti meg megváltási árként.

Az alperes kérte a perbeli ingatlanon általa és hozzátartozói által végzett értéknövelő beruházások megtérítését. A felperes ezt azért ellenezte, mivel az ő hozzátartozói is részt vettek az ingatlan felújításában. A szakértői vélemény értelmében az ingatlan 1994. évi forgalmi értékéhez viszonyítva a felperesi hozzájárulás 3,8%, azaz jelenlegi értéken 424.840 forint volt, míg az alperesé 12,3%,

azaz 1.375.140 forint. A két összeg különbözetét, 950.300 forintot köteles a felperes az alperesnek megtéríteni.

Az ingóságok vonatkozásában a szerzési arány megállapítása érdekében az elsőfokú bíróság beszerezte a felek kereseti kimutatását, jövedelemigazolását az 1995. és 2003. közötti időszakra vonatkozóan. Ennek alapján megállapította, hogy a felek összes jövedelme ebben az időszakban 28.394.206 forint volt, amelyből 16% a felperes jövedelme és 84% az alperesé. Figyelemmel arra, hogy a közös háztartást a felperes vezette és a gyermeknevelésből is túlnyomó részt vállalt, az elsőfokú bíróság a szerzési arányt a felperes vonatkozásában 40%-ban, míg az alperes vonatkozásában 60%-ban határozta meg. Ennek figyelembevételével osztotta meg a közös vagyoni ingóságokat.

2003. márciusában az alperes a közös ingatlant elhagyta, ezt követően a számlákat (közös költség, gáz, villamosenergia, biztosítás) igazoltan, két számla kivételével a felperes fizette. Az általa teljesített összeg 1/2 részének megfizetésére az alperes köteles, aki ezt vállalta is. Az elsőfokú bíróság alaposnak találta a felperes késedelmi kamat megfizetésére vonatkozó igényét, mivel az alperes legkésőbb a peres eljárás során, a számlák nem vitás ismeretében kifizethette volna azok 1/2 részét a felperes számára.

Az 555.000 forintos jogalap nélküli gazdagodásra tekintettel érvényesített alperesi viszontkeresettel kapcsolatban a bizonyítékokból az elsőfokú bíróság szerint egyértelműen megállapítható volt, hogy 2000. március 6. és 2003. március 21. között összesen 555.000 forintot utaltatott át a felperes a közös OTP számláról - ahová éveken keresztül csak az alperes jövedelme érkezett - a saját bankszámlájára az alperes tudta és hozzájárulása nélkül. Ezt, az alperes különvagyonát képező összeget a felperes köteles megtéríteni, kamataival együtt.

A felek fellebbezése folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és az ingatlan 1/2 részének megváltási árát 5.290.308 forintra, az ingó egyenérték összegét pedig 45.550 forintra leszállította. Mellőzte a felek további, egymás javára történő pénzfizetésre kötelezését, illetve annak kimondását, hogy az ingatlan vételárának hátralevő részleteit a felperes köteles a II. r. alperesnek megfizetni és ezzel összefüggésben a feleknek egymással el kell számolniuk.

A másodfokú bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, melyből a releváns tényállás aggálytalanul megállapítható volt. A másodfokú bíróság ugyanakkor az elsőfokú bíróság döntésével az ingó közös vagyona vonatkozó szerzési arány mértéke és ennek következtében a fizetendő ingó egyenérték összege, az ingatlan felújításával

kapcsolatos megtérítési igény, az alperesi viszontkeresetnek helytadó rendelkezés és a perköltség viselése körében nem értett egyet.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helyesen döntött az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetéséről és annak módjáról, valamint a fizetendő megváltási ár összegéről, azonban a kereset illetve az ellenkérelem nem terjedt ki arra, hogy a bíróság rendelkezzen az ingatlant még terhelő vételárhátralékkal kapcsolatban, annak megfizetéséről, illetve a felek egymás közötti elszámolásáról. Nem értékelhető ekként a felperesnek a per mielőbbi lezárása érdekében tett ezzel összefüggő nyilatkozata sem, így az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a Pp. 215. §-ában foglaltakon, mely szerint érdemi döntés kizárólag a kereseti kérelem, ellenkérelem és viszontkereset korlátai között hozható. Ezért a vonatkozó ítéleti rendelkezéseket a másodfokú bíróság mellőzte.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság azzal az elsőfokú ítéleti rendelkezéssel sem, mely a felperest a megváltási ár fizetésén túlmenően 950.300 forint beruházási ellenérték fizetésére is kötelezte.

A bizonyítékokból egyértelműen megállapítható volt, hogy a felek szülei közösen döntöttek arról, hogy a fiataloknak megfelelő pénzeszközt biztosítanak a perbeli ingatlan megvásárlásához és azt számukra - szakiparosok lévén - fel is újítják. Nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy ezt kölcsönös elszámolási és megtérítési kötelezettséggel végzik.

A felújításra még az élettársi kapcsolat létesítését megelőzően került sor, olyan jogszabályi rendelkezés pedig nincs, amely lehetővé tenné, hogy a szülők megállapodása alapján, megtérítési kötelezettség nélkül, a felek javára kölcsönös közös juttatásként kivitelezett felújítással kapcsolatban a felek utóbb egymással szemben megtérítési igénnyel léphetnének fel.

Ugyancsak még az ingatlant érintő döntésével a másodfokú bíróság a felperes - figyelmen kívül hagyott - beszámítási kifogása folytán a felperes által fizetendő megváltási árat csökkentette az alperest terhelő - helyette teljesített - az ingatlan fenntartására vonatkozó költséggel, 172.123 forinttal.

Az élettársi ingó közös vagyon megosztása körében a másodfokú bíróság nem értett egyet a 40-60%-os, alperesre kedvezőbb szerzési aránnyal.

Álláspontja szerint pusztán a felek igazolt jövedelme alapján a szerzési arányról döntené nem lehetett, mivel nem volt

egyértelműen, kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felek jövedelmük mekkora hányadát utalták a közös gazdálkodás körébe. A felperes önálló bankszámlájának forgalma nem volt ismert, és az alperes nem vitásan az együttélés egyes időszakaiban jövedelemmel egyáltalán nem rendelkezett, illetve jövedelmét egyébként sem utalta teljes egészében a „közös kasszába”. Havi 50.000 forint átadását állította, azonban ezt nem bizonyította. Tény ugyanakkor, hogy a házastársi teendők jelentős részét a felperes látta el.

A fentiekre tekintettel a szerzésben való közreműködés aránya nem volt megállapítható, ezért azt a Ptk. 578/G. § (1) bekezdése alapján egyenlő mértékűnek kellett tekinteni.

Az ingó leltár 1-35 tételei alatti ingóságok az élettársi kapcsolat fennállása alatt kerültek a felek tulajdonába, 573.000 forint értékben. Ezen ingóságok vonatkozásában a közös szerzés vélelme érvényesül.

Az 50-50%-os szerzési arányra tekintettel módosította a másodfokú bíróság a felperest terhelő ingó egyenérték összegét, 45.500 forintra mérsékelve azt.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság azzal sem, hogy az elsőfokú bíróság az alperes viszontkeresetének megfelelően a felperest - jogalap nélküli gazdagodás címén - 550.000 forint megfizetésére kötelezte, mivel a felperes az alperes jövedelmét tartalmazó közös számláról három éven keresztül részletekben ezt az összeget felvette.

A felperes vitatta, hogy ezt az alperes hozzájárulása nélkül tette volna, és a pénzzel egyébként sem gazdagodott, mivel azt a közös kiskorú gyermek tartására, illetve a közös háztartásra fordította.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem merült fel peradat arra vonatkozóan, hogy az alperes a havi rendszerességgel történő, a közös életvitel fedezetéhez szükséges kiadások arányos részét meg nem haladó pénzfelvétel ellen tiltakozott volna az együttélés során és az sem nyert bizonyítást, hogy a felperes a pénzügyi értesítőket a szülei címére irányította volna. Az alperes a felperes tagadásával szemben tehát nem bizonyította kétséget kizáróan, hogy a pénzfelvételre jogcím nélkül került sor, illetve, hogy a felperes az ő rovására gazdagodott. Ezért az alperes viszontkeresetét elutasította.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben annak hatályon kívül helyezésével az elsőfokú ítélet helybenhagyását, másodlagosan pedig hatályon kívül helyezést és a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérte.

Álláspontja szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészítette, ennek során azonban a rendelkezésre álló bizonyítékokat részben figyelmen kívül hagyta. Az általa így megállapított tényállás több ponton iratellenes, azokból ezért helytelen következtetéseket vont le, ítélete megalapozatlan, sérti a Pp. 206. §-ának (1) bekezdését.

A másodfokú bíróság - többek között - minden alap nélkül állapította meg azt, hogy az együttélés némely időszakában az alperes nem rendelkezett jövedelemmel és azt is - a szakértői véleménnyel ellentétesen -, hogy az alperesi oldalon végzett beruházások az együttélés során elenyésztek volna.

A bíróság a felek költségmentességre vonatkozó jogosultságát az eljárás bármely szakában vizsgálhatja. A másodfokú bíróság ezt a felperes vonatkozásában elmulasztotta, noha a fellebbezési eljárás időszakában a felperes esetében a költségmentesség feltételei már nem álltak fenn (elhelyezkedett, megfelelő jövedelemre tett szert) és az ezzel kapcsolatos alperesi kérelmet a bíróság érdemben nem vizsgálta.

A másodfokú bíróság ítélete és eljárása sérti az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságjogok Védelméről szóló, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Egyezmény tisztességes tárgyaláshoz való jogról szóló 6. cikkét és a megkülönböztetés tilalmáról szóló 14. cikkét is.

Az alperes 2009. április 20-án Pfv. 4. sorszám alatt újabb „felülvizsgálati kérelem indokolásának kiegészítése” elnevezésű beadványt is eljuttatott a Legfelsőbb Bírósághoz, melyben - tartalmát tekintve - a felülvizsgálati kérelmét kívánta pontosítani, illetve kiegészíteni.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult. Álláspontja szerint a perben bizonyítást nyert, hogy a közös bankszámláról az I. r. alperes hozzájárulásával emelt le havonta meghatározott összegeket. Az I. r. alperes érvényesített beruházások pedig - a munkálatok jellege miatt - a szakértői vélemény szerint is elenyésztek.

A Legfelsőbb Bíróság az alperes Pfv. 4. sorszámú, 2009. április 20-án érkezett beadványát nem vehette figyelembe.

A Pp. 141. §-ának (4) bekezdése szerint írásbeli előkészítés esetében az erre vonatkozó iratot, ha a bíróság másként nem rendelkezik, a tárgyalási időköz első harmadában, az ellenfélnek arra vonatkozó nyilatkozatát pedig oly időben kell a bíróságnál előterjeszteni, hogy arra a vele szemben álló fél a tárgyaláson

nyilatkozthassék. Az alperes a beadványát e határidőn túl terjesztette elő.

A Pp. 273. §-ának (5) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelmet nem lehet megváltoztatni. Ez azt jelenti, hogy felülvizsgálati kérelem indokait sem lehet kiegészíteni vagy módosítani.

II. Az alperes eredeti, 83. sorszámú felülvizsgálati kérelme pedig a következők szerint nem alapos.

A Pp. 272. §-ának (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja. Az alperes felülvizsgálati kérelme ehhez képest ugyan tartalmazza, hogy a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélet helybenhagyását kéri, azonban nem jelölte meg, hogy a felülvizsgálatot pontosan milyen okból kéri, általános jelleggel tett csak említést arról, hogy „a jogerős ítélet több ponton iratellenes”, „a másodfokú bíróság nem kellő módon folytatta le a bizonyítási eljárást”, illetve „lényeges kérdéseket érdemben nem vizsgált”.

Az alperes megsértett jogszabályként a Pp. 206. § (1) bekezdését jelölte meg, melynek alátámasztására két konkrét okra hivatkozott.

Az alperes szerint a másodfokú bíróság a bizonyítékokból helytelen következtetést vont le, amikor úgy ítélte meg, hogy a felek ingó vagyonával összefüggésben a szerzési arány 50-50% volt, az iratokkal ellentétesen állapította ugyanis meg, hogy az alperes a felek együttélésének némely időszakában jövedelemmel egyáltalán nem rendelkezett.

Tény, hogy erre vonatkozó adat az iratanyagban valóban nem áll rendelkezésre, azonban a másodfokú bíróság nem ezen az alapon állapította meg az 50-50%-os szerzési arányt. Ítéletének 8. oldalán számos olyan szempontot felsorolt, melyekre figyelemmel azt rögzítette, hogy a szerzésben való közreműködés aránya nem volt megállapítható, ezért azt a Ptk. 578/G. § (1) bekezdése alapján azonos mértékűnek kellett tekinteni. Így - nem vitásan - az alperes a jövedelmét nem utalta teljes egészében a közös gazdálkodás körébe, nem bizonyította, hogy havonta 50.000 forintot adott volna át a felperesnek erre a célra, a felperes önálló bankszámlájának forgalmáról nem állt adat rendelkezésre, ugyanakkor kétségtelenül bizonyítást nyert, hogy a háztartási teendők jelentős részét a felperes látta el.

A másodfokú bíróság ezért a bizonyítékok okszerű, logikai ellentmondást nem tartalmazó mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a peres felek esetében a szerzésben való közreműködés arányát azonos mértékűnek kell tekinteni.

A Pp. 206. § (1) bekezdése megsértésének másik okául az alperes azt említette, hogy a másodfokú bíróság indokolás nélkül hagyta figyelmen kívül a műszaki szakértő azon megállapítását, hogy az alperes oldalán történt többlet beruházások időtállóak és értéknövelők voltak. A másodfokú bíróság ezt döntése során figyelmen kívül hagyta, noha a szakértőt megidézhette volna, illetve a szakvélemény kiegészítését is módjában lett volna kérnie.

Az alperes ezen felvetése azért téves, mivel a másodfokú bíróság nem mérlegelte felül a szakértői véleményben foglaltakat. Ítéletének 7. oldalán részletesen kifejtett jogi álláspontja szerint az ingatlan felújítására az életközösség megkezdése előtt a szülők polgári jogi megállapodása alapján, az ő pénzeszközeik felhasználásával, illetve munkájukkal került sor, anélkül, hogy megállapodtak volna az egymással szembeni utólagos elszámolásról vagy megtérítési kötelezettségről. Ezért a peres felek a közös életvitelüket szolgáló, számukra közös juttatásként nyújtott felújítási munkák kapcsán egymással szemben térítési igényvel nem léphettek fel. A másodfokú bíróság jogi álláspontjára tekintettel nem kerülhetett sor a szakértő által kimunkált bekerülési érték elszámolására, a szakértői véleményben foglaltak figyelembevételére egyik fél javára sem. Az alperes ugyanakkor felülvizsgálati kérelmében a másodfokú bíróság fent kifejtett jogi álláspontját nem vitatta, jogszabálysértést erre vonatkozóan nem jelölt meg. (Ahogyan - többek között - a jogalap nélküli gazdagodás címén az elsőfokú bíróság által megítélt 555.000 forint felperesi marasztalás másodfokú bíróság általi elutasításával kapcsolatban sem.)

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében azt is sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság a felperes személyes költségmentességre vonatkozó jogosultságát nem vizsgálta. Ezzel azonban a másodfokú bíróság felülvizsgálatra okot adó jogszabálysértést nem valósított meg, felperes személyes költségmentessége a jogvita érdemi elbírálása szempontjából a felekre, így különösen az alperesre nézve semmiféle előnyt vagy hátrányt nem jelentett.

Végezetül az alperes az emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló Egyezmény sérelmét is állította, azonban nem fejtette ki, hogy a jogerős ítélet mennyiben ellentétes az ott megfogalmazott követelményekkel, az adott ügyben milyen okból sérti - többek között - a megkülönböztetés tilalmába foglaltakat. Az alperes egyébként az 1993. évi XXXI. törvény megsértésére az

eljárás korábbi szakaszában nem hivatkozott, így az felülvizsgálat alapja sem lehet.

A fentiekre tekintettel megállapítható, hogy a felülvizsgálati kérelemben nevesített esetekben a másodfokú bíróság a feltárt bizonyítékokat összességében értékelve állapította meg az ítéleti döntés alapját képező tényállást, amely nem iratellenes, nem nyilvánvalóan okszerűtlen és logikai ellentmondást sem tartalmaz. Az ügy érdemi elbírálására is lényeges kihatással lévő eljárásjogi szabálysértés hiányában pedig a szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás felülvizsgálati eljárás keretében történő felülmérlegelésének, a bizonyítékok újbóli értékelésének nincs helye.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint őt kötelezte a felperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére.

Budapest, 2009. április 21.

a tanács elnöke, előadó bíró, bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő